

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyně JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. ve věci

žalobce: **Y. C. P.**, narozený „X“
státní příslušnost Kuba,
bytem „X“,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2017, č. j. OAM-62/ZA-ZA11-VL18-2017

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, ze dne 28. 7. 2017, č. j. OAM-62/ZA-ZA11-VL18-2017, E. č. „X“, jímž bylo ve věci mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“), tato ochrana neuděluje.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 1. strana)

2. Žalobce v žalobě uvedl, že na Kubě nejsou vyhovující podmínky pro život, přičemž poukázal zejména na svobodu projevu, svobodného myšlení a svobodného konání v mezích zákona. Žalobce připomněl, že do České republiky přicestoval na pozvání své rodiny a během pobytu poznal, co znamená žít jako svobodný občan a nebýt nikým a nijak perzekuován za své názory. Také poznal, co znamená důstojně se postarat o svou rodinu a děti. Závěrem poukázal na to, že v České republice může svobodně žít, být se svou rodinou (otcem, sestrou a jejich rodinami) a žít beze strachu z jakéhokoli postihu z prezentování vlastních názorů. Z uvedených důvodů proto žalobce navrhl žalobou napadené rozhodnutí zrušit.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu, neboť námitky žalobce neprokazují, že by při vydání žalobou napadeného rozhodnutí porušil jakékoli ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce přicestoval do České republiky na pozvání v prosinci 2016, rozhodl se zde zůstat a najít si práci, aby mohl ekonomicky zajistit svou manželku a děti na Kubě. Nicméně pobytový status se rozhodl řešit podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nikoliv k tomuto postupu určeným zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
4. K žalobním bodům žalovaný podotkl, že se jedná toliko o obecný výčet skutečností, které nelze považovat za azylově relevantní. Žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003 – 46, a ze dne 12. 7. 2016, č. j. 2 Azs 115/2016 – 26, v nichž je konstatováno, že snaha o legalizaci pobytu není azylově relevantním důvodem. Dále žalovaný poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 – 65, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 – 44, a ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2015, č. j. 9 Azs 208/2015 – 22, a ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 – 51, z nichž vyplývá, že ekonomické důvody nejsou samy o sobě důvodem pro udělení azylu, ani doplňkové ochrany, a že málo rozvinutý sociální systém (neposkytující z pohledu rozvinutějších zemí nemajetným osobám pomoc v hmotné nouzi) sám o sobě pronásledování nezakládá. Žalovaný připomněl, že žalobce svého práva na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí nevyužil, pohovor s ním byl veden v jím zvoleném jazyce a svým vlastnoručním podpisem stvrdil, že jeho obsahu porozuměl. Žalovaný je přesvědčen, že postupoval v souladu s právními předpisy České republiky.

Ústní jednání před soudem

5. V rámci jednání před soudem, které se konalo dne 20. 12. 2017 za přítomnosti tlumočníka z jazyka španělského, žalobce přednesl žalobu shodně jako v písemném vyhotovení žaloby. Žalobce trval na tom, že žaloba byla podána důvodně, neboť v jeho zemi původu se nadá svobodně a důstojně žít. Na podporu svého tvrzení předložil osm barevných fotografií pořízených na Kubě, které byly založeny do spisu. Žalobce chce v České republice žít a pracovat, protože zde má své blízké. Život v České republice mu umožní zabezpečit rodinu na Kubě, přičemž jeho cílem je vytvořit v České

republiky takové podmínky, aby se sem mohla následně přestěhovat i jeho rodina z Kuby.

6. Pověřená pracovnice žalovaného v rámci téhož jednání před soudem navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost a poukázala na skutečnost, že žalobce žalovanému nic nevytýká, pouze si opakovaně stěžuje na nedůstojné životní podmínky a nesvobodu na Kubě. Pověřená pracovnice žalovaného trvá na tom, že žalobce neuvedl žádný azylově relevantní důvod, neboť mezi azylově relevantní důvody nepatří legalizace pobytu na území České republiky ani možnost výkonu práce na jejím území, k čemuž doplnila, že přednesenou životní situaci by žalobce měl řešit prostřednictvím zákona o pobytu cizinců, a nikoliv skrze zákon o azylu.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 23. 1. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 26. 1. 2017 uvedl, že je národnosti kubánské, je schopen se dorozumět španělským jazykem, věří v Boha, ale nehlásí se k žádné konkrétní církvi. Dále uvedl, že je ženatý a má tři nezletilé syny, z nichž jednoho vyženil. Z Kuby odcestoval dne 15. 12. 2016 letecky z Havany přes Mnichov do Prahy. Na území České republiky vstoupil dne 16. 12. 2016, předtím v žádném státě Evropské unie nepobýval, ani neměl v jiném státě udělené vízum či povolení k pobytu. Cítí se být zdravý. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že nechce žít na Kubě, neboť tam žije člověk jako pes. Vše je samá lež a diktatura. Člověk nemůže studovat. Žalobce sám nemohl kvůli nedostatku financí dostudovat uměleckou školu. Mezi další důvody, proč nechce žít na Kubě, uvedl, že nemůže svobodně hovořit o tom, jak se žije na Kubě. Jako příklad uvedl, že jako soukromý podnikatel prodával potraviny a koření a platil daně. Jednou přišla policie, vymyslela si, že podniká nelegálně, zabavila mu veškeré zboží a uložila mu pokutu.
10. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 26. 1. 2017 žalobce dále doplnil, že jeho dosavadní život na Kubě byla samá práce a oběti. Nemůže si dovolit koupit pár bot, protože boty stojí 60 USD, tedy 1.500 kubánských pesos, a pak by neměl dostatek financí na koupi jídla pro rodinu. Taková dilemata musí řešit až 90 % Kubánců. Kubánci mají často vedle hlavního zaměstnání ještě jiné. Do České

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

republiky přijel na tři měsíce na návštěvu za sestrou a otcem. U otce zůstat nemůže, ten na tom není ekonomicky tak dobře, aby se o něho staral, a proto mu pozvání poslal otcův kamarád. Důvodem příjezdu do České republiky byla tedy návštěva. Během jeho pobytu na území České republiky se o děti stará jeho manželka, která také bojuje s tím, aby jim mohla dát chleba. Jeho manželka má povolení k podnikání a prodává občerstvení. Zvládá se o děti postarat za pomoci své matky, která jí občas pošle slepici na přilepšenou, a bratra, který žije v USA. Manželka sama žalobce požádala, aby zůstal v České republice, našel si práci a podporoval svou rodinu odsud. K tomu žalobce na dotaz správního orgánu doplnil, že sice přijel na návštěvu, nicméně když sem přijel, začal přemýšlet o možnosti najít si zde práci a pomoci tak své rodině. Žalobce si je vědom, že institut mezinárodní ochrany neslouží k legalizaci pobytu za účelem zaměstnání, a podle zákona o pobytu cizinců se o legalizaci svého pobytu nepokoušel. Na Kubu se nemůže vrátit a zařídit si pracovní vízum, protože kubánská diktatura nechce, aby si Kubánci vydělávali v zahraničí na blahobyt. K tomu žalobce doplnil, že aby mohl Kubánci požádat českou ambasádu o pracovní vízum, musí mít povolení kubánské vlády vycestovat za prací. Ta mu to však nepovolí, neboť povolení dostávají pouze lékaři a někteří podnikatelé. Žalobce dále uvedl, že přestože měl na den 20. 3. 2017 zajištěnou zpáteční letenku, neměl v úmyslu se vrátit na Kubu. Již šestkrát se pokoušel Kubu opustit cestou po moři. Dne 28. 8. 2015 měli s dalšími Kubánci (asi 50 osob) schovanou loďku a večer chtěli Kubu opustit. Bezpečnostní složky je však všechny chytily, zavřely a nechaly je 28 dnů o hladu. V další části pohovoru uvedl, že co se týká události ze dne 28. 8. 2015, tak od policie dostal obuškem, ale podařilo se mu utéct, takže nedostal ani pokutu, ani ho neuvěznili. Policie tenkrát uvěznila pouze 11 osob. Na postup policie si nikdy nestěžoval, to by šel rovnou do vězení. K rozporu ve své výpovědi ohledně návštěvy České republiky na tři měsíce a posléze tvrzení, že neměl v úmyslu se na Kubu vrátit, žalobce dovysvětlil, že byl nervózní, a proto na otázku neodpověděl popravdě. Žádost o azyl podal, aby mohl na území České republiky pracovat, na Kubu se nechce vrátit a přijde mu logické, že když chce na území České republiky zůstat, tak zde musí pracovat. Na území České republiky žije jeho otec a sestra, kteří jsou občany České republiky. Žádost o mezinárodní ochranu nepodal bezprostředně po svém příjezdu, neboť nejprve ho každý zval na návštěvu, pak byly svátky, a pak musel počkat, až jeho rodina bude mít peníze na benzín a odveze ho do Zastávky. Kdyby to bylo na něm, tak by žádost o udělení mezinárodní ochrany podal hned po vstupu na území České republiky. O možnosti požádat o mezinárodní ochranu přímo na letišti nevěděl. Na Kubě žije v horách, nemá přístup k internetu a o ničem tak neví. Na Kubě nebyl politicky činný, svoje názory si nechával pro sebe a až na problémy s policií, soudy a státními institucemi jiné potíže na Kubě neměl. Tím myslel, že nebyl ve vězení, potíže s policií měl, když jej omylem zatkli. V ten den totiž z vězení uprchlo několik vězňů a žalobce u sebe při kontrole neměl doklad totožnosti. Nakonec dostal pokutu. Další konflikt nastal, když pil s bratrancem rum u hřiště, kde se hrál fotbal. Přistoupili k nim příslušníci policie a sdělili jim, že tam rum pít nesmí, vylili jej, policista ho chytil za ruku, vysmekl se mu, a tak ho policista začal bít. Bratranec ho chtěl bránit, skončil s jizvou na hlavě. Následně odmítli přijmout jejich stížnost a udělili jim pokutu za kladení odporu policistům. Ohledně zabavení zboží uvedl, že prodával fazole, které kupoval od farmáře. Farmář měl povolení k prodeji, on ne. Dostal pokutu a zabavili mu zboží. Žalobce uvedl, že byl tak rozrušený jejich postupem, že šel vrátit své povolení k prodeji potravin a následně prodával potraviny nelegálně. Na Kubu se nechce vrátit, protože je unavený ze lži, a z toho, jak s Kubánci

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zachází policie. Jako další příklad uvedl, že měl potíže kvůli tetování, neboť státní orgány si hned myslely, že byl ve vězení, ale on ve vězení nikdy nebyl. Dále mu vadí, že lékařská péče není zadarmo. Na Kubě musíte platit personálu, jinak zemřete v nemocnici. Pokud se vrátí na Kubu, tak se mu nic nestane, ale dobrovolně se na Kubu vrátí, jen pokud nastane změna režimu.

11. Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci vyžádal výroční zprávu Human Rights Watch 2017, ze dne 12. 1. 2017, obsahující informace o svobodě projevu na Kubě, svévolného a krátkodobého věznění, podmínkách ve věznicích, omezování cestování - v roce 2013 byla zrušena potřeba výjezdního víza, avšak pro aktivisty stále existují diskreční pravomoci vlády k omezení jejich práva cestovat; výroční zprávu Amnesty International 2017, ze dne 22. 2. 2017, obsahující informace o svévolném zatýkání a zadržování osob, nepovolení mezinárodní kontroly a svobody projevu a sdružování; zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických, ze dne 3. 3. 2017, o dodržování lidských práv v roce 2016 na Kubě; úřední věstník Kubánské republiky, ze dne 16. 10. 2012, obsahující změny v migračním zákoně; konzulární informaci Velvyslanectví Kubánské republiky v České republice o konzulárních službách pro kubánské občany; informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky, ze dne 15. 3. 2017, č. j. 91328/2017-LPTP, obsahující informace o cestování do zahraničí, cestovních dokladech, pobytových statusech v zahraničí, situaci po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí a situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti.
12. Dle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
13. Dle ust. § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
14. Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle odst. 2 citovaného ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
15. Předně je třeba uvést, že z judikatury správních soudů plyne, že při přezkumu rozhodnutí, které vychází toliko ze správního uvážení správního orgánu, soudy

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přezkoumávají, zda takové rozhodnutí bylo vydáno v řádném řízení. Byť je stanovení kritérií správního uvážení věcí správního orgánu a soudy do jejich obsahu zásadně nezasahují, musí tak soud učinit v případech, kdy dojde k překročení mezí správního uvážení (ust. § 78 odst. 1 s. ř. s.) stanovených mimo jiné i zásadami vyplývajících z ústavního pořádku České republiky, jako je zákaz svévole a nepřipustné diskriminace, přiměřenost zásahu a další (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, a rozsudek téhož soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, oba dostupné na www.nssoud.cz).

16. V tomto ohledu je nutné doplnit, že posuzování žádosti o udělení azylu se sestává z řady procesních a materiálních hledisek obsažených v zákoně o azylu, které je nutno vidět v jejich vzájemné provázanosti a také časové souslednosti. Povinností žadatele o azyl je tvrdit skutečnosti, na základě nichž mu má být azyl udělen. Toto tvrzení žadatele není možné nahradit žádným postupem žalovaného. Správní orgán totiž nejen nemůže, ale není ani povinen domýšlet azylově relevantní důvody, které žadatel o azyl ve skutečnosti neuplatnil, a poté o nich provádět rozsáhlé dokazování. V řízení o azyl je správní orgán povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel o azyl v průběhu řízení uvedl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2005, č. j. 1 Azs 199/2004 – 50, dostupný na www.nssoud.cz). Řízení o udělení mezinárodní ochrany je totiž ovládáno dispoziční zásadou, což znamená, že zdůvodnění žádosti a základ pro spolehlivé zjištění skutkového stavu vytváří samotný žadatel svými tvrzeními. Je to právě on, kdo zná důvody, které jej vedly k opuštění země původu, a kdo může označit skutečnosti, které pociťuje natolik palčivě, že se odmítá vrátit zpátky do vlasti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86, dostupný na www.nssoud.cz).
17. Uvedené tedy znamená, že v případě přezkumu správního uvážení je tento rozsah determinován nejen např. zákazem svévole, nepřipustné diskriminace atd., nýbrž i tím, jaké relevantní skutečnosti uvedl žadatel o azyl v předmětné žádosti, popř. v průběhu samotného azylového řízení.
18. Žalobce v předmětné věci namítal nesvobodu ve všech oblastech života na Kubě a nevyhovující ekonomické podmínky. Z obsahu správního spisu, konkrétně z informací poskytnutých žalobcem jednak v samotné žádosti o udělení azylu a jednak z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, dále vyplynulo, že žalobce o azyl žádá, aby mohl legálně na území České republiky pracovat a finančně tak podporovat svou manželku a tři nezletilé děti žijící na Kubě.
19. Žalobce neuvedl jiné než výše uvedené důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a žalovaný si zajistil dostatek podkladů pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí, zejména výroční zprávu Human Rights Watch 2017 obsahující informace o svobodě projevu na Kubě, svévolného a krátkodobého věznění, podmínkách ve věznicích, omezování; výroční zprávu Amnesty International 2017 obsahující informace o svévolném zatýkání a zadržování osob, nepovolení mezinárodní kontroly a svobody projevu a sdružování; zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v roce 2016 na Kubě; úřední věstník Kubánské republiky obsahující změny v migračním zákoně; konzulární informaci Velvyslanectví Kubánské republiky v České republice o konzulárních službách pro kubánské občany; informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky obsahující informace o cestování do zahraničí, cestovních dokladech,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pobytových statusech v zahraničí, situaci po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí a situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti.

20. Ze správního spisu předloženého žalovaným je dále zřejmé, že žalovaný vycházel zejména z informací poskytnutých žalobcem jednak v samotné žádosti o udělení azylu a z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce byl s nashromážděnými podklady pro rozhodnutí včetně informací, které si žalovaný vyžádal jako podklad pro rozhodnutí, seznámen, k těmto podkladům nic nenamítal a opatření dalších podkladů nenavrhl. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005 – 58 (dostupný na www.nssoud.cz): *„Řízení o udělení azylu je totiž specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl brají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr.“* V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval jednotlivými předpoklady udělení mezinárodní ochrany a doplňkové ochrany dle ust. § 12 - § 14b zákona o azylu, kdy postupně dospěl k závěru, že uvedené podmínky žalobce nesplňuje, neboť žalobce v průběhu celého správního řízení netvrdil, že by mu hrozilo nějaké pronásledování či že by z pronásledování měl odůvodněné obavy.
21. Žalobce ve správním řízení opakoval, že na Kubě jsou nevyhovující životní podmínky a nesvoboda. Na tomto místě soud podotýká, že cílem azylového řízení je prokázat v konkrétně řešené věci existenci zákonných podmínek pro udělení azylu. Nicméně žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, že byl ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Naopak žalobce uvedl, že nebyl členem politické strany a své názory veřejně nereprezentoval.
22. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí také řádně zabýval žalobcem popisovaným konfliktem s policejními orgány, a to konkrétně na straně 6 a stranách 9 - 10 žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že tyto nelze označit co do intenzity, míry a opakovatelnosti za pronásledování žalobce ve smyslu ust. § 12 písm. a), písm. b) zákona o azylu. Vzhledem ke skutečnosti, že v době útěku vězňů u sebe žalobce neměl žádný doklad totožnosti, vysmekl se policejnímu důstojníkovi, když byl upozorňován na zákaz pití alkoholu na hřišti, a k zabavení jím prodáváného zboží došlo, protože neměl povolení k prodeji fazolí, nelze uložení pokut či delší zadržení ve vazbě považovat za nepřiměřený zásah do jeho lidských práv. Na tomto místě soud podotýká, že i na území České republiky je povinností každé osoby mít u sebe doklad totožnosti, mít k prodeji potravin patřičná povolení a při kontaktu s policisty se podrobit všem potřebným omezením, neboť by to v opačném případě mohlo být považováno za kladení odporu či pokus o útěk.
23. Dále soud uvádí, že v daném případě žalovaný rovněž nepochybil, pokud v případě žalobce dovodil, že ten nesplňuje důvody pro udělení azylu dle ust. § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny. Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečnosti, že v průběhu správního řízení z jednotlivých výpovědí žalobce ani z výpisu elektronické evidence žadatelů o mezinárodní ochranu na území České republiky nevyplynulo, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

by v České republice byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení.

24. Ve vztahu k ust. § 14 zákona o azylu, které upravuje tzv. humanitární azyl, soud uvádí, že se jedná o výjimečný institut, neboť připadá v úvahu pouze tehdy, jestliže není zjištěn důvod pro udělení azylu podle výše citovaného ust. § 12, a to výlučně v případě hodného zvláštního zřetele (např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, apod.). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, nelze výlučně o něj podat žádost a správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení. Udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu je tedy na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. K tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 301/2004 a také na www.nssoud.cz, a také ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 375/2004 a také na www.nssoud.cz. Žalovaný správní orgán přitom v dané věci řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobce i stav v jeho zemi, jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud sám z toho nedovodil důvody pro přiznání humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když žalobce žádné skutečnosti, z nichž by žalovaný mohl shledat důvody zvláštního zřetele hodné, v průběhu správního řízení ani posléze v řízení před soudem neuvedl. V daném případě má soud za to, že správní uvážení žalovaného spočívající ve volbě neudělení humanitárního azylu nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním způsobem. Dále soud uvádí, že v daném případě žalovaný rovněž nepochybil, pokud v případě žalobce dovodil, že u žalobce nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že žalobce neuvedl a ani v rámci správního řízení nevyplývaly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobci na základě nich hrozí v případě jeho návratu na Kubu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí pečlivě zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě jeho návratu do vlasti nebezpečí mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž dle názoru soudu žalovaný zcela správně v tomto směru uzavřel s poukazem na dostupné zprávy o Kubě, které jsou součástí správního spisu, že tomu tak v případě žalobce rozhodně není a soud se s tímto jeho závěrem ztotožnil. Soud na tomto místě směrem k žalobci zdůrazňuje, že pokud bude dodržovat platné zákony země, tak mu žádné problémy v zemi původu ze strany kubánských státních orgánů nehrozí.
25. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se zabýval i případným udělením doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu pro skutečnost, zda žalobci v zemi původu nehrozí vážné nebezpečí z důvodu mezinárodního či vnitřního konfliktu. Žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany ani z těchto důvodů, přičemž soud se s jeho závěrem v tomto směru ztotožnil s ohledem na výše dostupné informace o panujících poměrech na Kubě, kde neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, natožpak mající charakter totálního konfliktu, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dále nelze nezmínit, že z informací o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobcově zemi původu nevyplývá, že by kubánskému státnímu příslušníkovi v případě podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v cizí zemi hrozilo po návratu ze zahraničí mučení, ponižující zacházení či trest.

26. Soud rovněž neshledal, že by žalovaný pochybil, pokud v případě žalobce taktéž dovodil, že u něj nejsou dány ani důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14b zákona o azylu. Je tomu tak proto, že z výpovědi žalobce, dále z evidence žadatelů o mezinárodní ochranu v České republice a ani ze zjištění žalovaného v průběhu správního řízení jakkoliv nevyplynulo, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce tak, jak předvídá ust. § 14b zákona o azylu.
27. K tvrzeným materiálním důvodům, tedy nedostatku obstarání finančních prostředků na Kubě, soud uvádí, že ekonomické důvody nejsou azylově relevantním důvodem, jak ostatně vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Azs 84/2005 - 63, dostupný na www.nssoud.cz). Již žalovaný v tomto směru na stranách 5 – 6 žalobou napadeného rozhodnutí správně poznamenal, že dlouhodobé ekonomické potíže nečiní ze žadatele uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je Česká republika vázána.
28. Ke snaze zlegalizovat si pobyt na území České republiky za účelem zaměstnání soud konstatuje, že danou situaci žalobce nelze řešit pomocí mezinárodní ochrany, neboť řízení o udělení azylu v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců, výčet důvodů pro udělení azylu je taxativní. Opačný závěr by svědčil o obcházení zákona, neboť právní předpisy České republiky upravují legalizaci pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání právě v zákoně o pobytu cizinců. Jak uvedl sám žalobce, na území České republiky přicestoval na pozvání, avšak také za prací, přičemž o azyl požádal až po měsíci své návštěvy na území České republiky za situace, kdy se rozhodl zde zůstat a pracovat. Na tuto skutečnost taktéž poukázal v napadeném rozhodnutí již žalovaný a soud se s jeho názorem zcela ztotožňuje. Je nepochybné, že poskytnutí azylu nelze zaměňovat s jinými formami legálního pobytu a účelově jej užívat, jak ostatně vyplývá i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. rozsudek ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 – 44 (dostupný na www.nssoud.cz)).
29. Závěrem soud konstatuje, že se žalovaný podrobně zabýval politickou a společenskou situací, jež panuje na Kubě, a byť dospěl k závěru, že úroveň ochrany základních lidských a občanských práv a svobod se nenachází na srovnatelné úrovni s Českou republikou, nehrozí žalobci žádné reálné nebezpečí pronásledování, nelidského či ponižujícího chování, pro které by byla jeho žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany důvodnou, přičemž žalobce sám ani nic takového netvrdil. Stejně tak není azylově relevantním důvodem obtížná ekonomická situace žadatele v zemi původu, natož jeho snaha o legalizaci pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání. Soud tedy s ohledem na tyto skutečnosti dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. Současně s tím v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. prosince 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 10. strana)